

Sygn. akt IX Ka 1703/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 23 grudnia 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach, IX Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Zbigniew Karamara

Protokolant: sekr.sądowy Katarzyna Komosa

przy udziale oskarżyciela publicznego -----

po rozpoznaniu w dniu 23 grudnia 2013 r.

sprawy P. G.

obwinionej o wykroczenie z art.86 § 1 kw

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 17 lipca 2013r. sygn. akt XI W 4737/12

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. zasądza od obwinionej P. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 (dziewięćdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania odwoławczego.

Sygn. akt IX Ka 1703/13

UZASADNIENIE

P. G. została obwiniona o to, że:

w dniu 25 czerwca 2012 roku ok. godz. 15:30 w K. na ul. (...) kierując samochodem A. o nr rej. (...) spowodowała zagrożenie bezpieczeństwa

w ruchu drogowym w ten sposób, że nie zachowała szczególnej ostrożności

w trakcie manewru cofania i doprowadziła do zderzenia z pojazdem S. o nr rej. (...), powodując w nim straty na szkodę R. P.

tj. o wykroczenie z art. 86 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Kielcach wyrokiem z dnia 17 lipca 2013r. w sprawie XI W 4737/12 orzekł co następuje:

I. obwinioną P. G. uznał za winną popełnienia zarzucanego jej czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw i za to na podstawie art. 86 § 1 kw w związku z art. 24 § 1 i 3 kw wymierzył jej karę grzywny w wysokości 400 złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw zasądził od obwinionej P. G. na rzecz Skarbu Państwa kwotę 600 złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości na korzyść obwinionej P. G. jej obrońca, który powołując się na przepis art. 109 § 2 kpw w zw. z art. 438 pkt 2 kpk zarzucił:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, który miał wpływ na treść orzeczenia, polegający na błędnych przyjęciu, iż obwiniona w dniu 25.06.2012r. w K. na ul. (...) dopuściła się czynu stanowiącego wykroczenie z art. 86 § 1 kw, podczas gdy w postępowaniu przed Sądem I instancji nie zgromadzono materiału dowodowego dającego podstawę do przypisania obwinionej popełnienia wskazanego wykroczenia a nadto polegający na oparciu treści rozstrzygnięcia na selektywnie wybranym oraz ocenianym w sposób dowolny, z pominięciem zasady swobodnej oceny dowodów materiale dowodowym, przyjęciu za wiarygodne wyłącznie dowody przemawiające na niekorzyść obwinionej,

w szczególności zeznania świadka P. P., przy jednoczesnym odmówieniu waloru wiarygodności dowodom przemawiającym na korzyść obwinionej. W szczególności wyjaśnieniom obwinionej oraz zeznaniom świadka M. Z. oraz rozstrzygnięciu niedających się wyjaśnić wątpliwości na niekorzyść obwinionej

i wnosił o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej wykroczenia

ewentualnie

o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości oraz przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważy co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Wbrew twierdzeniom apelacji Sąd Rejonowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych w oparciu o rzetelną o rzeczową analizę całokształtu zebranego

w sprawie materiału dowodowego i ujawnionych w toku przewodu sądowego okoliczności, opierając się na kryteriach określonych w art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw. Tak dokonana ocena dowodów jako swobodna, a nie dowolna, podlega ochronie prawa procesowego. Swoje stanowisko odnośnie wskazania jakie fakty uznał za udowodnione lub nie udowodnione, na jakich w tej mierze opierał się dowodach

i dlatego nie uznał dowodów przeciwnych, w tym dlatego tylko częściowo dał wiarę wyjaśnieniom obwinionej i świadka M. Z., Sąd orzekający gruntownie motywował w pisemnych motywach swojego rozstrzygnięcia. Odmienne twierdzenia apelacji ignorujące wręcz ustalenia sądu i wywody przedstawione na ich uzasadnienie stanowi więc tylko polemikę z trafnymi ustaleniami Sądu Rejonowego zwłaszcza, że apelujący nie wykazał jakich to konkretnych uchybień w zakresie zasad logiki, zasad wiedzy i doświadczenia życiowego miały się on dopuścić w ocenie materiału dowodowego. Wywody apelującego sprowadzają się w istocie do odwołania się do treści wyjaśnień obwinionej i świadka Z. i potraktowanie tych dowodów jako jedynych w sprawie i przekonywujących. Rzecz w tym, że Sąd analizował też i uwzględnił w swoich rozważaniach także zeznania P. P., drugiej uczestniczki kolizji drogowej i poddał prezentowane przez obie strony wersje zdarzenia drogowego – przeciwstawne co do podstawowej okoliczności a mianowicie w zakresie który z kierowanych przez nich pojazdów najechał na drugi przy manewrach – weryfikacji w kontekście ustaleń i wniosków wynikających z opinii biegłego W. S.. Trafnie więc Sąd uznał, czego potwierdzeniem są rozważania Sądu na k. 120-120 uzasadnienia, iż to mechanizm powstania uszkodzeń na kolidujących pojazdach sprzeciwia się uznaniu wyjaśnień obwinionej i wspierających ją zeznań świadka Z. za wiarygodne. Apelujący

w swej skardze w ogóle nie dostrzega istnienia w sprawie dowodu z opinii biegłego S., stąd całość wywodów apelacji sprowadza się jedynie do przeciwstawieniu ustaleniom Sądu orzekającego odmiennego, subiektywnego i dowolnego poglądu. Tu jedynie podnieść należy, iż Sąd odwoławczy w całości akceptuje stanowisko Sądu orzekającego – odnośnie oceny opinii biegłego S. jako logicznej i gruntownie uargumentowane bez potrzeby odnoszenia się odrębnie do

tych kwestii skoro apelujący nie stawia zastrzeżeń odnośnie fachowości jej sporządzenia czy też nie przedstawia konkretnych zarzutów z czego wywodzić należy że jest niejasna, niepełna czy niespójna.

W konsekwencji Sąd Rejonowy trafnie uznał, że wyjaśnienia obwinionej co do zasady nie są wiarygodne i stanowią jedynie wyraz prezentowanej przez nią linii obrony, a tym samym uznać należało że ustalenia Sądu są zgodne z zebranych

w sprawie materiałem dowodowym należycie ocenionym zgodnie z dyrektywą art.

7 kpk.

Reasumując Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu I instancji co do winy, kwalifikacji prawnej jak i w zakresie rozstrzygnięcia o karze w zakresie przypisanego obwinionej wykroczenia.

Mając na uwadze podniesioną wyżej argumentację rozstrzygnięcia oparto na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 109 § 2 kpw o kosztach postępowania odwoławczego na podstawie art. 636 § 1 kpk w zw. z art. 119 kpw.

/SSO Zbigniew Karamara/